

---

shrIvenkaTeshastotram

श्रीवेङ्कटेशस्तोत्रम्

Document Information

Text title : shrIveMkaTeshastotram 3

File name : veMkaTeshastotram.itx

Category : vishhnu, venkateshwara, stotra, vishnu

Location : doc_vishhnu

Author : vIrarAghavAchArye

Transliterated by : Malleswara Rao Yellapragada malleswararaoy at yahoo.com

Proofread by : Malleswara Rao Yellapragada malleswararaoy at yahoo.com

Description-comments : with shrIpadmAvatIstotra

Source : Venkatesha Kavyakalapa

Latest update : May 28, 2021

Send corrections to : sanskrit@cheerful.com

This text is prepared by volunteers and is to be used for personal study and research. The file is not to be copied or reposted without permission, for promotion of any website or individuals or for commercial purpose.

Please help to maintain respect for volunteer spirit.

Please note that proofreading is done using Devanagari version and other language/scripts are generated using **sanscript**.

June 29, 2023

sanskritdocuments.org

श्रीवेङ्कटेशस्तोत्रम्

श्रिया परिष्कृतोरस्कं दयामय शुभाङ्कतिम् ।
श्रीवेङ्कटशिभारत्नं श्रीनिवासं भजामहे ॥ १ ॥
सते वैकुण्ठभण्डोऽस्मिन्नन्ताश्चर्यवैभवे ।
सुलभाय नमः पुंसे दुर्लभात्मसमाय नः ॥ २ ॥
अञ्जनाद्रिशिरस्थात्तव्यञ्जनायाञ्जनच्छिष्टे ।
अञ्जनाभाय शुद्धाय रञ्जनायात्मने नमः ॥ ३ ॥
अव्यक्ताय सुसूक्ष्माय स्वयंव्यक्ताय भास्वते ।
वृषभाद्रिविनोदाय विशुद्धज्योतिषे नमः ॥ ४ ॥
तस्मै परस्मै कस्मैचित्पुंसे संसेविताङ्घ्रये ।
सुरासुरनरैर्भुङ्क्तैरिव नित्यश्रिये नमः ॥ ५ ॥
अद्रीकृतमहातल्पमविकल्पदयानिधिम् ।
आश्रितप्रार्थनाकल्पमाकल्पयतु मे मनः ॥ ६ ॥
अभर्वपूर्वदेवादिर्गर्वसर्वङ्घुषौजसे ।
नमः श्रीशाय शर्वादिसुपर्वस्तुतपर्वणे ॥ ७ ॥
उत्तुङ्गायलशङ्कस्थो दयारङ्गैरपाङ्गितैः ।
समानपि समान्यश्यन् जन्तून् मन्तून्सिपेत्स नः ॥ ८ ॥
आकृष्य भविनो व्याजैः आधिव्याध्येकभेषजम् ।
अनुभावयते रुपं निधये श्रीश्रियै नमः ॥ ९ ॥
नित्यश्रीवासनिर्दृष्टदृष्टयाय दयात्मने ।
निम्बिलानुग्रहैकार्थविग्रहाय नमोऽस्तु नः ॥ १० ॥
अर्थिताय नमो दिव्यैस्सुमनोभिस्सुगन्धये ।
विबुधामृतदायास्तु वृषभाद्रिविशोभिने ॥ ११ ॥

धनपत्रलसिम्हाद्रिवनच्छायेन वर्षाणा ।
 धनाधनसमानेन जनतापच्छिद्ये नमः ॥ १२ ॥
 नानाशाभोपपन्नय सुपुर्णोद्भासितात्मने ।
 निश्शेषकृलदायास्तु नमः कल्पद्रुमाय नः ॥ १३ ॥
 यामुनाध्वगतोद्धोधसुमनस्संस्तुतात्मने ।
 नित्यगोपजनेष्टाय गोविन्दाय नमोऽस्तु नः ॥ १४ ॥
 बालोपश्चन्दनन्यायकृतविश्रुतं परम् ।
 अवतीर्णं प्रभुं तीर्णकलेशं कारणमाश्रये ॥ १५ ॥
 कथासकञ्जनेत्राय नमः कल्मषदारिण्ये ।
 मनःप्रग्रहदुःखाक्षवशीकार्याय विष्णवे ॥ १६ ॥
 प्रशस्तनागपृष्टेऽस्मिन्नाकपृष्ठे एव स्थितम् ।
 नित्यसूर्याश्रयं धाम जगत्सवितृ तनुमः ॥ १७ ॥
 अपारविभवानेकतीर्थे दिव्ये वृषायले ।
 मध्यलोकमडारत्ने वसते विष्णवे नमः ॥ १८ ॥
 आनन्दनिलयाभ्यातविमानान्तर्विभूषणम् ।
 अशेषेश्वरमानन्दमयं ब्रह्म परं स्तुमः ॥ १९ ॥
 सेवे तौ दम्पती दिव्यौ यावेनांसि भवार्दितान् ।
 उरावः प्रणिपात्येति वराहक्षेत्रमाश्रितौ ॥ २० ॥
 प्रणिपात्यानुगृह्यापि पद्मया प्रेषितान् जनान् ।
 प्रपाद्य परमानन्दे मज्जयित्रे नमो नमः ॥ २१ ॥
 सप्तपर्वतसोपानसमारोहश्रमैर्भवान् ।
 अघानि क्लयन् श्रीश स्वात्मसात्कुरुते श्रितान् ॥ २२ ॥
 आरुढ्य पर्वतानुश्रयैः अधःस्थान् वीक्ष्य साधवः ।
 भक्ताभक्तान्तरं श्रीमन्नेतावदिति मन्यते ॥ २३ ॥
 यं त्वां मुक्तामयाकल्पं सदा मुक्तामयाः श्रिताः ।
 मुक्ता मयापि पाप्मानः येन श्रीनाथ ते नमः ॥ २४ ॥
 अदृष्टश्रीनिवासानामश्रिताडीन्द्रभूभृताम् ।
 परो दूरेऽस्ति वैकुण्ठः एति धीरस्यपवित्रमा ॥ २५ ॥

अमृतस्यन्दिभिर्मुक्तैर्नित्यमुक्तैस्साम्प्रतिकम् ।
सुमैस्सुवर्णैस्त्वं नित्यमुक्तैश्च श्रीनिधेऽर्थ्यसे ॥ २६ ॥

चित्रभूरमृतं तेजः प्राणः षं ब्रह्म माधव ।
मूलं कुलं रसो वै स सुभं तत् सर्वमप्यसि ॥ २७ ॥

धनाधनप्रभं शेषधराधरशिरःस्थितम् ।
रमारमणामाडुस्तां परापारविद्यो गतिम् ॥ २८ ॥

वन्दे वैकुण्ठशैलेशं वैकुण्ठं कुण्डितांलसम् ।
ऐक्यकण्ठ्यं प्रमाणानां यत्र, यस्यापि य श्रिया ॥ २९ ॥

निखत्यान्तस्तमो लोकानवते नवतेजसे ।
सर्वगन्धरसाय स्याद्विचित्र श्रीश ते नमः ॥ ३० ॥

अस्तदोषं समस्ताढ्यं शस्तं कस्तं स्तवैस्स्तुवन् ।
पारं द्रक्ष्यत्यतो नैष परीडासाय मे श्रमः ॥ ३१ ॥

श्रीवेङ्कटेशाय नमः ।

ज्ञानशीलनिधिं नौमि मुनिं श्रीरङ्गलक्ष्णाम् ।
गुरुं, गुरोर्मुग्धाधस्य श्रीवासो भरमग्रीत् ॥ ३२ ॥

प्रपद्ये पञ्चसंस्कारगुरुं त्रयन्तलक्ष्णाम् ।
नित्यश्रीवासनिध्यानपूर्णेज्यं प्राज्ञयोगिनम् ॥ ३३ ॥

नानाकृतिकृतक्षेमं नारायणगिरिस्थितम् ।
प्रपत्तिदर्शनं वन्दे देशिकं वेङ्कटेश्वरम् ॥ ३४ ॥

श्रुतिचक्षुर्बलधोऽसौ श्रीनिधिं देवतोत्तमम् ।
स्थापयामास योगीन्द्रशेष ऐतं श्रयेऽनिशम् ॥ ३५ ॥

अद्भुतजलिपुटो नित्यं प्रपद्ये सप्त पर्वतान् ।
श्रिया विडरते सार्धं येषु नः पुरुषोत्तमः ॥ ३६ ॥

अडीन्द्रशैलवास्तव्यमद्भुतं धाम तन्मयि ।
अपाङ्गरिङ्गाणं किञ्चिदातनोत्वनुक्मपया ॥ ३७ ॥

आनन्दात्म यदाश्रित्य सुभूमिन्धे जगत्त्रयम् ।
शेषशैलशिरोरत्नं प्रत्नं तद्दयतां भयि ॥ ३८ ॥

मडिमाऽनन्यसामान्यो मान्यं सौलभ्यमीश्वरे
श्रूयतेऽस्तीति यत्तस्य देव ओष निदर्शनम् ॥ ३९ ॥

कटाक्षाय नमस्तस्मै वेङ्कटभ्रमणो विभो ।
अनुकम्पामुपाश्लिष्य जाग्रधः कुरुते जगत् ॥ ४० ॥

निःश्रेयसस्थलमिवैष कृष्णिन्द्रशैलो ।
नाथ त्वया भवति मङ्गलविग्रहोऽयम् ।
तन्मादृशाननुगृहाण तथा यथा त्वाम् ।
आराधयेयुरपि तामनपेक्ष्य मुक्तिम् ॥ ४१ ॥

नूनं वसन्नपि भवानमृते विभूतौ
आत्मप्रभाभिरतसीसुममेयकाभिः ।
व्याप्नोति वेङ्कटविभो भुवनान्यथापि
भाग्याय नस्तव तु मङ्गलविग्रहोऽयम् ॥ ४२ ॥

पित्रोरनुग्रहपदं न परं सुपुत्राः
दृष्टास्सुता अपि तदस्तु रमानिवास ।
भाढं तु विश्वसिमि हानपदं न याढं
क्लेवोपयोक्ष्यत धयं करुणा विना माम् ॥ ४३ ॥

याये भवन्तमिह काङ्क्षितमर्पयेति
नो येद्विभो क्व तव गच्छतु शेष ओषः ।
त्रायस्व वा वृषगिरीश ध्याप्रभावात्
आढो त्यज ध्रुवमिदं शरणां त्वमेव ॥ ४४ ॥

द्विदशशतरसङ्गो नायमीष्टेऽपराधान्
मम गणयितुमेषा निष्कृतिस्सा क्व कोणे ।
अतिविमलधियो यां यां मुनीन्द्रास्स्मरन्ति
त्वयि शमयतु तत्तान् साञ्जलिर्मो प्राणामः ॥ ४५ ॥

सकृदपि यद्वि शेषशेषशैलेश्वर त्वां
नमति निष्ठितबुद्धिः तत्रभृत्येष धन्यः ।
मम तु किमिह कुर्या यञ्चलं मानसं यत्

क्षारामपि न पुनस्त्वद्व्युग्रतामेति कृच्छात् ॥ ४६ ॥

त्वयि विनिहितबुद्धिर्नाथ ज्ञात्वेष भूयात्
 भवतु मयि दया ते मा प्रतीक्षस्व किञ्चित् ।
 तृणामपि न यलेत्त्वामन्तरेणेति सत्ये
 मम कथमिड यत्नस्सिध्यतु त्वां विनैव ॥ ४७ ॥

अनुद्दिनमतिभाग्यादाश्रयन्ते भवन्तं
 य षड विमलयिताः द्विष्टसंसारदुःखाः ।
 न न भवति तदा नः तैस्सड त्वत्स्तवेच्छा
 वृषगिरिभुवि विषणो मां यदि त्वं दयेथाः ॥ ४८ ॥

पुनन्तु पादाभ्युज्युग्मरेणवः
 हृणीन्द्रशैलेश्वर ते प्रतिक्षाराम् ।
 स्मरन् ध्रुवं यान् समयेषु सादरं
 प्रगल्भते प्रार्थितलम्भने जनः ॥ ४९ ॥

वृषाद्रिशङ्गे विभवं श्रियःपते
 विभाव्य ते विस्मरतात् कथं जनः ।
 मुहुर्मुहुर्भयः कमशोऽनुसंछितो
 विधास्यति त्वय्यतुलां दृढां मतिम् ॥ ५० ॥

श्रियःपते वैभवमेव ते मडत्
 यदाश्रितस्साम गिरीनडो जनः ।
 अभिन्नपादस्सुभमेव लङ्घयन्
 सिसेविषुस्त्वामभिवन्ध मोदते ॥ ५१ ॥

जगन्त्रियन्ता न भवेद्भववेद्वा
 नास्ते यतो जातु न दृश्यतेऽपि
 यद्यस्ति दृश्येत तदेति पक्षः
 त्वया वृषाद्रिश विलीयते स्म ॥ ५२ ॥

आम्नायबाल्ये जगति प्रभूते
 न कश्चन त्वां ध्रुवमभ्युपैष्यत् ।
 नयेद्भवान् शेषमडीघ्नभूमौ
 अधोतयिष्यत्स्वमनन्यवेधः ॥ ५३ ॥

मन्ये य अेताद्दृशामीश्वरं त्वां

प्रवर्तते उन्त जनो निरोद्धुम् ।

कलेस्स कोऽपि प्रभवः प्रमूढः

कथञ्च केनापि न शिक्षणीयः ॥ ५४ ॥

भोक्तव्यं कृतमिति निश्चिता मतिर्मे

पेदस्तु प्रतिदिनमप्यसख्य अेषः ।

यायेऽलं वृषगिरिनाथ दीनदीनः

पापानि प्रशमय मे कटाक्षितैस्ते ॥ ५५ ॥

धन्यास्ते कृपाधरभूधरे तु वृक्षाः

धन्यास्ते प्रतिदिवसं तु किङ्करास्ते ।

धन्यास्ते विमलघियः स्तुवन्ति ये त्वां

धन्यस्यामलमिळ ते कटाक्षितेन ॥ ५६ ॥

ब्रह्माद्याः प्रणिहितमानसास्सुरास्ते

सन्तीति श्रितदय मा भवानुदास्ताम् ।

सत्यं यत्तव न सुदुर्लभाः स्तवास्ते

द्विष्ट्या तु क्षणमिळ दत्तदृष्टिरस्मि ॥ ५७ ॥

छष्टं यद्भवति तदामये जगत्यां

सुस्पष्टं वदति जनो ष्युपायभेदान्

सन्वेते, यदि न भवान् दयेत किं स्यात्

तथाये द्रुतमिळ मे क्वलं प्रयच्छ ॥ ५८ ॥

यस्यादरेण भवतो ननु वेङ्कटाप्यः

पापापनोदनविधौ पट्टेष शैलः

यस्यानुभावमनुमाय मलर्षयस्ते

वाञ्छन्ति तत्र तृणतां तमलं भजामि ॥ ५९ ॥

श्रीश त्वया किमिति वाऽऽद्रियते वृषाद्रिः

तस्याथवा क्वलमिदं तपसस्तु कस्य ।

ज्ञानेन वा किमथ तस्य वृषाद्रिनाथ

चित्ते तु मे वस न किञ्चन कर्तुमीशे ॥ ६० ॥

लज्जे न कर्तुमिळ किञ्चन यन्निषिद्धम्

बद्धाञ्जलेस्त्वयि नतिस्तु न बुद्धिपूर्वा ।

भव्यं तथापि भवितेति वृषाद्रिनाथ
मन्ये द्यार्द्रभवदीयकटाक्षवाभात् ॥ ६१ ॥

कदाचिदासाद्य वृषाद्रिशृङ्गं
विलोक्य ते वैभवमाश्रितस्त्वाम् ।
सत्यं हरे वेङ्कटशैलनाथ
विहातुमिच्छेन्न कदापि तु त्वाम् ॥ ६२ ॥

अलमलमिकया सिसेविषूणां
यद्वि निययं प्रतिवासरं जनानाम् ।
वृषगिरिशिखरे विलोक्य ऋधो-
त्यथ किमु ते पदसेविनां विचारः ॥ ६३ ॥

विसृत्वरो यस्य कटाक्ष ओष
विनम्रमिष्टैरभिषिञ्चति द्राक्ष् ।
भजे तमेतं वृषशैलदेवं
श्रियःपतिं शेषरमागमानाम् ॥ ६४ ॥

निरत्ययं भेलतु भावना मे
यथा य ते मङ्गलविग्रहोऽस्मिन् ।
तथा दयेथाः वृषशैलनाथ
यथा य नान्यत्र गतिर्ममास्तु ॥ ६५ ॥

यस्यानुभावं स्वयमैकमत्यात्
उच्चैर्वदन्ति श्रुतयो विभिन्नाः ।
अलीन्द्रशैलस्य शिरोमणिं तम्
आश्रित्य नारायणमस्मि तुष्टः ॥ ६६ ॥

दृष्टयेषु सतां वृषाद्रिशृङ्गे
निगमान्तेषु य नित्यमुल्लसन्तम् ।
कमपि श्रितवत्सलञ्च लक्ष्मी-
पदलाक्षाङ्गितवक्षसं स्मरामि ॥ ६७ ॥

अस्माकमार्तिशमनाय वृषायलेऽस्मिन्
अध्यक्षितः कलशवारिषिकन्यकेशः ।
कारुण्यसारकवितेन कटाक्षितेन
श्रेयस्तनोतु शरणम् जगतां त्रयाणाम् ॥ ६८ ॥

निरीक्षमाणः कृपयाऽर्थिनं जनं

परीक्षमाणश्च वृषायलेश तम् ।

यथा न भेदोऽस्य भवेत्तथा भवान्

छितं वितन्नत्रापिलञ्च रक्षति ॥ ६६ ॥

रमाभुभाम्बुजोत्वासवीक्षाशस्मेरयक्षुषः

प्रसीदन्तु कटाक्षास्ते वृषशैलेशितुर्मयि ॥ ७० ॥

अर्थादौ प्रौढिमाभावेऽप्यपरित्याज्यतां विदन्

श्रीनिवासस्तुतिं वेगाद्यतानीद्वीरराघवः ॥ ७१ ॥

श्रीनिवासाय नमः

सम्यग् विभाव्य सकलं पुनरैडिकाधं

मायावशेन भवता कमलेश सृष्टम् ।

सर्वात्मकं सुभमयञ्च भवन्तमीडे

दृष्ट्वा गुरोश्च भवति स्वयमैकतान्यम् ॥ ७२ ॥

अत्यन्तसुन्दरमुभाम्बुजमन्डलासात्

नेत्रोत्पलप्रक्षितनिस्तुलवीक्षितैश्च ।

क्षेमं दधत्सकललोकनिदानमेष

शेषाद्रिशेषरमणिशशरं ममास्तु ॥ ७३ ॥

कलशपयोषिजाकमलसोदरनेत्रयुग-

प्रक्षितकटाक्षवर्षकुतनीलिममूर्तिरसौ ।

निगमशिशोभिराकलितनैजगुणांशकलः

कलयतु मङ्गलं सततमेष वृषाद्रिपतिः ॥ ७४ ॥

पद्मयाऽलङ्कृतोरस्थलं प्रार्थये

पूरुषञ्चोत्तमं शेषशैलेश्वरम् ।

दुःखमागन्तु मे दूरतः प्रक्षिपत्

भूरिकल्याणकृद्दीक्षितं प्रेष्यताम् ॥ ७५ ॥

सुरमौलिमकुटमण्डनमन्दारस्रज्ज्वरन्दमेदुरितम् ।

संवाहितं श्रिया नः श्रियं समेधयतु शौरिपदपद्मम् ॥ ७६ ॥

कलशाम्बुराशिकन्याकौस्तुभवनमालिकाटिकलितं तत्
वक्षस्स्थलं विधत्तां वेङ्कटनाथस्य मङ्गलानि मम ॥ ७७ ॥

दिवि तिष्ठति वृक्ष एव स्तब्ध एति त्वां धरेऽत्र तिष्ठन्तम् ।
सकलकृलकल्पवृक्षं पुरुषं श्रीमन् श्रुतिस्तौति ॥ ७८ ॥

कलयामि सन्ततमिमं कमपि कृपावारिशेवधिं देवम् ।
विनतजनजातरक्षादीक्षं श्रीभूमिवल्लभं शरणम् ॥ ७९ ॥

वेङ्कटभूधरशिभरद्योति परं किमपि धाम निर्दुत्तु ।
निभिलजगदेकडेत्तुर्नैसर्गिकगुणगभीरमस्तु हृदि ॥ ८० ॥

आश्रितरक्षाणसूयकडस्ताम्बुजमुद्रमभिलदेवमिमम् ।
शेषमडीधरभूषणामेष जनः श्रीनिधिं नमति ॥ ८१ ॥

अनिदम्प्रथमानि वयांस्यशेषतो बोधयन्ति यं देवम् ।
विनतातनयमडीधरशिभरपरिष्कारमाश्रये श्रीशम् ॥ ८२ ॥

सर्वत्र जगति तिष्ठन् सर्वस्याप्यश्रयः श्रियःकान्तः ।
नारायणशिभरिशिरःपरिष्कृतिशशरणमस्तु देवो नः ॥ ८३ ॥

विद्युद्दुष्टञ्चितदीमिस्तरुणो धाराधरो यथा देवः ।
अञ्जनगिरिमधितिष्ठन्नञ्जनमभिलं व्यपोडतु श्रीशः ॥ ८४ ॥

जगतस्सुभमेधयते मेधां भक्तिञ्च सम्पदं ददते ।
वृषपर्वतशिभरशुषे श्रीमण्डितवक्षसे नमस्ततम् ॥ ८५ ॥

प्रह्लादमन्वगृह्णात्कृपानिधिः श्रीनृसिंहमूर्तिर्यः ।
सिंहायलशिभरगतो देवः श्रीवल्लभस्स ओष गतिः ॥ ८६ ॥

समायवाधिनाथो द्विसप्तलोकाधिराज ओष हरिः ।
सङ्ख्यातीतै रुपैस्समुल्लसन् श्रीपतिः परं शरणम् ॥ ८७ ॥

सप्तशैलस्वामिने नमः ।

॥ श्रीमते उयवदनपरब्रह्मणे नमः ॥

॥ वार्णमालास्तवः ॥

अस्तु वस्तिवदमनन्तभूधरे निस्तुलद्युति समस्तदैवतम् ।
 शस्तदं श्रितवतामुरस्तलन्यस्तमानितरमं परं हृदि ॥ ८८ ॥
 आदरेण वृषभूधरेशितुर्मैदुरेण भयघैर्यनिश्चयैः ।
 पङ्कजातसदृशे पदे नतिः पङ्कजातशमनीयमस्तु नः ॥ ८९ ॥
 षष्ठययाऽऽमडिराजभूभृतः प्राज्यया परिभृढे प्रदर्षयन् ।
 नित्यमस्य पदपद्मचिन्तया कृत्यकृद्भवितुमस्मि कामनः ॥ ९० ॥
 षडितुं श्रुतिगाणैस्सद्योद्यतैः प्रीडितं छि यमनन्तभूमकम् ।
 तस्य शेषगिरिशिङ्गवासिनः न्यस्य पद्यधिमुदस्मि मे भरम् ॥ ९१ ॥
 उच्यनीयपदभेदचिन्तनां व्युच्यरन्त्यविकलं विना यतः ।
 पद्मवासरसिकापतेर्दयासन्नो दृश षमं श्रयेऽनिशम् ॥ ९२ ॥
 उज्जितं किमपि धाम संश्रये वर्जितं स्वयमशेषलेयतः ।
 शेषशैलशिभराग्रभूषणं शेषभूतनिषिद्धं श्रियःपतिम् ॥ ९३ ॥
 ऋद्धिरत्र य परत्र यार्थ्यते सिद्धिरात्मशुभकर्माणो यतः ।
 व्यक्तमेत्य वृषपर्वते स्थितं सक्तिमेति तमवेक्षितुं मनः ॥ ९४ ॥
 नृनसावनुजिघृक्षुरादरादेनसा द्विवमुपैतुमक्षमान् ।
 अञ्जनायलशिरः श्रितो रमारञ्जनो य षममाश्रयेमहि ॥ ९५ ॥
 क्लमथेतसमदृष्टरक्षणो दृष्टदृष्टमने य माधवम् ।
 अंलसां निधिरयं जनो हरिं रंलसा शरणमेति विश्वसन् ॥ ९६ ॥
 अति यो गिरिमुपैति ते पदं लेतिभूषणलसद्विभूतिक ।
 स श्रयत्यभिमतानि सत्यदान्यश्रमेण भुवनेष्वपि त्रिषु ॥ ९७ ॥
 औन्द्रमुष्यपदचिन्तनं वृथा यन्द्रकोटिजयिनो वृषेश्वर ।
 व्याकृतानवधिनामरूप ते ह्याकृतेः पदमिदं परं पदम् ॥ ९८ ॥
 ओजसैष विदधद्भुवं वशो भो जनाः नस्यति शेषभूभृति ।
 विप्रतीपविधिभिः किमस्ति वः क्षिप्रमेव शरणं चिकीर्ष्यताम् ॥ ९९ ॥
 औदरैकनिरतान् धनार्थिनोप्यादरेण हरिरेव मुक्तिदः ।
 पश्यतील वृपवल्लभो जनाः नश्यथ स्वयमुपेत्य किं परान् ॥ १०० ॥

अम्बुजाक्ष षड शेषभूधरे कम्बुयङ्कलसदंसकुण्डलः ।
 प्रत्नन्यबहुभव्यभूषणो रत्नराशिरिव राजति स्थिरः ॥ १०१ ॥
 अः परो यद्विड तत्परः स्थितः, कः परश्शुभकरश्श्रयेम तम् ।
 शेषवासरसिकेडत्र शेषिता शेषतापि यदशेषतस्स्थिरा ॥ १०२ ॥
 कमलदणविमलशीतलकण्ठान्तविशाललोचनोदारम् ।
 कमपि कमलासनाथं कलये वृषशैलविडरणं कृष्णम् ॥ १०३ ॥
 भरशठकठोरदुदयस्वभावभेदिप्रभावभूमाम् ।
 भरकिरणकोटिभास्वरभरकराह्लादमभ्युतं वन्दे ॥ १०४ ॥
 गतिमन्येष्वामनि वा इलार्थिनामप्यनर्थिनाञ्च परम् ।
 सर्वान्तरं समेतं समया रमया ध्यानधि नौमि ॥ १०५ ॥
 धनसुकृतजनसमर्थित धनाधनप्रार्थ्यदिव्यभव्याम् ।
 अधनोदन जुवधनात् परं श्रियस्त्वां पतिं समीक्षेय ॥ १०६ ॥
 इंसुसिनित्यविचारो द्रव्यगुणस्यन्तततधोषश्च ।
 व्यर्थो वृषशैलपतेस्सन्तश्चिन्तयत सन्ततं उपम् ॥ १०७ ॥
 यरणं वृषशैलमणोरस्तरणं जगतस्समाश्रये शरणम् ।
 अरुणाम्बुजदणसुन्दर करुणारसनिर्भरायताक्ष तव ॥ १०८ ॥
 छविभिस्सकलं तेजश्छाद्यते यस्स्वयम्प्रभः प्रभवः ।
 तमडं तरुणपयोधरवर्णं वृषशैलविडरणं प्राणतः ॥ १०९ ॥
 जगदवन-डरण-भवनाधाश्चर्यकीडमञ्जनापीडम् ।
 रमया सनाथममलं दुदये मे प्रार्थये स्थितये ॥ ११० ॥
 ञ्जिति त्यजति भवन्तं सन्ततमभ्यस्तलोलुपं चित्तम् ।
 वृषशैलशिपरविडरणं विवरीतुं त्वां कदा नु ते कामः ॥ १११ ॥
 आव् आविति कलडपरो भक्षे मार्जारं षव जनो यत्र ।
 परडानि-स्वात्मसुष्मप्रवणस्तस्माद्रमेश रक्ष भवात् ॥ ११२ ॥
 टीकाशतं विधत्तां व्यायष्टां शक्तिषु काममर्थशतम् ।
 डिं तेन यद्वि विरज्य न भृङ्क्तेन ध्यायतीड विष्णो त्वाम् ॥ ११३ ॥
 ङ्किति यावत्प्राणाः न तनोर्निर्यान्ति तावदस्त्वेषः ।
 परिपोषितभक्तिरसो भुवि भवति ध्यानपूजनैश्श्रीश ॥ ११४ ॥

उद्यत एति विडगमात्रं न कथञ्चन ते रथो यथा विष्णो ।
 अडमपि तथा न विधिरिव तथापि नाथ स्तुतिप्रियेक्षस्व ॥ ११५ ॥
 ढक्काटिवादनोल्मणानाट्यरसेन स्तवेन भव्येन ।
 अनुभूय राधयति यं शम्भुस्तं सिंहाशैलगं स्तौमि ॥ ११६ ॥
 एा एति छि वार्णो वार्णासिद्धेर्विष्णोश्च वार्णेने डेतुः ।
 नारायणसंज्ञां त्वयि नियमयति श्रीवृषाद्रीश ॥ ११७ ॥
 तटिदुज्ज्वलो धनो यो वनमालाशोभनो वृषाधीनः
 तदृष्टौ न भवेयुः डेकाः कथमत्र पक्षिणां मध्ये ॥ ११८ ॥
 स्थिरकृष्ण पक्षरम्या ङसाः प्राप्ता अहं स एति यागम् ।
 स्वपरभित्दैकपरा एह चित्रं शुद्धाश्चरन्ति वृषे ॥ ११९ ॥
 दक्षास्सन्ति गिरीशास्तदैव ते सर्वमङ्गलाकाराः ।
 सद्गणपतयस्सुगुडाशेषगिरीशान भक्तौघाः ॥ १२० ॥
 धावन्ति य धोरन्ति य धयन्ति य त्वां स्तवैश्च धि-वन्ति ।
 लब्धञ्च धारयन्ति श्रीशैल्यं पञ्चधा भक्ताः ॥ १२१ ॥
 नागेन्द्रनगवरं यो न गतो नगतो नरस्य नास्य भिदा ।
 क्लृप्तं नगस्य जन्म स्थादस्य तु निष्कलं जन्म ॥ १२२ ॥
 पाणिपयोजगतस्ते शङ्भो ङसस्सुदर्शनश्चिष्टः ।
 श्रीमन् पदपद्मगतैर्हसैर्दृष्टोऽथ मानसे लसति ॥ १२३ ॥
 क्लृप्तमिदमेवेति सतां क्लृप्तं त्वरयेति संसृतिं वडताम् ।
 यत्र परा प्रतिपत्तिः तत् त्वद्रूपं वृषाद्रीश ॥ १२४ ॥
 भेरैः पञ्चभिरेतैस्सव्यूढः पर एव त्वमुल्लससि ।
 वृक्षा एवैकस्तब्धो द्रिवि तिष्ठन् शेषशैलशिभरे त्वम् ॥ १२५ ॥
 भवतु भगवन्मुकुन्द श्रीवल्लभ वेङ्कटाद्रिशङ्गमणो ।
 कुलदैव कल्पवृक्षन्त्येवं त्वयि मे वयोऽजस्रम् ॥ १२६ ॥
 मदनकदनैर्धनायावेताव्या पारलौकिडैर्धर्मैः ।
 भृशमत्र कर्शितानां परायणं त्वं रसायनं भगवन् ॥ १२७ ॥
 यस्याः कणास्सरन्तो भाग्यवशात्संछतास्सुभाय भुवः ।

विलसन्ति तत्रतत्र श्रीमन् वात्सल्यदीर्घिका सा त्वम् ॥ १२८ ॥

रमयितुमेव रमां त्वं भूमिमविन्दः प्रजाश्च पासीति ।

गमयति घोषो नाभ्रोः कथां रमारमण गोविन्द ॥ १२९ ॥

लक्ष्मीं शुक्रपुरि तपसा प्राप्य श्रीशैलशृङ्गशृङ्गारः ।

तापसो विदूरभविनस्तपस्विनो वीक्षसे दयया ॥ १३० ॥

वन्दारुनन्दथुवळं वृन्दवनयारि वारिजाऽऽताम्रम् ।

शुभशेषभोगवासं श्रीवास त्वत्पदं विभातु लृष्टि ॥ १३१ ॥

शक्तो द्विवि स्थितस्त्वं सर्वत्र तथापि शेषमायातः ।

असमर्थबद्धभक्तप्रातसमाश्लेषविरलसन्तमः ॥ १३२ ॥

षड्गुणाम्रं द्विव्यं त्रिगुणरतान् सादरे समास्वाद्य ।

अकलेशतो विरज्जितो वर्धयसे वृषगिरीश त्वम् ॥ १३३ ॥

सद्यः क्वलं प्रयच्छति कल्पतरौ सत्यशैलशिबरस्थे ।

अनुकल्पभूतमल्पदमन्यदैन्येन किं सेव्यम् ॥ १३४ ॥

उयवदनाद्यवतारैराभ्रममनुष्यमान्यलतारम् ।

वेदगिरिशिबरशेपरमिमं नुमो भक्तिधीवृष्ट्यै ॥ १३५ ॥

॥ धृतिवर्णमालास्तवः ॥

कुण्डलिराजगिरिस्थः भण्डितसकलान्तराय शेष हरिः ।

कल्याणं कलयतु नः कलशाकूपारकन्यकानिलयः ॥ १३६ ॥

वृषगिरिशिबरविहारी वृषभुजविबुधाभिवन्द्यपदपद्मः ।

वृषमस्मासु विधत्तां वीक्षावलितैर्विशिष्टकारुण्यैः ॥ १३७ ॥

पुष्पासि भोगमपिलं क्लिन्नाति न किञ्चिदाश्रित छल त्वाम् ।

तमिमं मुकुन्द वन्दे देवं त्वां वृषगिरीशानम् ॥ १३८ ॥

अञ्जनायलविभूषणं भजे कञ्जलयनमशेषदैवतम् ।

आदरेण निगमान्तदेशिको यो बभूव जगद्दुद्धिधीर्घया ॥ १३९ ॥

श्रीनिधानमनपायि वत्सलं तन्निधानमधिशेषभूधरम् ।

सावधानमनुभोक्तुमादरात्संविधानपरमस्तु मे मनः ॥ १४० ॥
आश्रये श्रितजनावने स्थितं धाम दिव्यमनघं ध्यानधिम् ।
वेङ्कटायलविहारि वारिदश्यामसुन्दरमघापनुत्तये ॥ १४१ ॥
कामये कमलकोमलं तव क्षान्तिसागर पदं परायणम् ।
काम ओष मम कापये बत प्रस्थितिं न पुनरेतु किञ्चन ॥ १४२ ॥
भेदवर्षकरकाभिराडते मोदतेतुरिड नो मनागपि ।
कापये पुनरिदं प्रवर्तते कष्टमीश्वर मनो रुणत्सि नो ॥ १४३ ॥
छष्टमेतदिति वेङ्कटेश्वर स्वल्पमध्यमल नैव चिन्तये ।
पारतन्त्र्यपरिकर्मितस्य मे तत्र युज्यत एति स्थितः पुनः ॥ १४४ ॥
अञ्जनेश भुवि रञ्जयन्त्रितान् भञ्जनं न कुरुषे ममैनसः ।
कञ्जलोचन कृपानिधे कथं कल्मषक्षपाशनामकीर्तन ॥ १४५ ॥
पापमय्युत कृतं पुनःपुनर्धीडरं भलु मयाऽनुभूयते ।
पुण्यमस्ति यदिति मे यदृच्छया पद्मवासरसिकेश पाडि माम् ॥ १४६ ॥
दुष्कृतस्य करणो दृढं मनः दूयते पुनरथो मनागिव ।
प्रत्यक्षं यदितिमीदृशं हरे कीदृशी गतिरडो भविष्यति ॥ १४७ ॥
नास्ति मे गतिरनन्यवत्सल श्रीनिधे सकललोकरक्षक ।
देहि दिव्यजलदोपमधुते तापशान्तिमभयङ्करो भव ॥ १४८ ॥
यावदय्युत पवित्रमानसप्राज्ञसादरसुभाषितास्पदम् ।
शुवितं सकललोकमानितं तावदस्तु न तु येत् मृतिं कुरु ॥ १४९ ॥
देशिकैरनघदिव्यमानसैरादृते पथि भवन्मनोहरे ।
श्रीनिवास कृपया मनाग्गतं पार्श्वगर्तपतनाय्य पाडि माम् ॥ १५० ॥
अम्भुजासनमुपैस्सुरैस्स्तुतं तुम्भुरुप्रभृतिगीतमप्यडम् ।
शम्भरारिविवशोय्युतं श्रये त्वं बलेन तव रक्ष माधव ॥ १५१ ॥
कामलेशडतयेतनो न यो माननीयविभवस्स संसृतौ ।
सर्वशेषिशुभदिव्यदम्पतिप्रीतिमात्रमपि किन्न काम्यते ॥ १५२ ॥
सर्वकामपरिपूर्णासेवया घोरकामवशता विनश्यति ।
अद्भुतं तमिममञ्चनायलद्योतमाश्रय मनः परां गतिम् ॥ १५३ ॥

छन्द्रेयाणि न वशे मनागपि श्रीनिवास तमसा वृत्तोऽस्यलम् ।
 जातु छन्त भवता भवत्प्रियैश्चोक्षितं सपदि मामुपेक्षसे ॥ १५४ ॥
 रक्ष सम्प्रति रमानिवास मां रागसम्भृतपरागपांसुलम् ।
 कालमेघ करुणारसैश्शुभैश्शोधयन् विडितशुद्धजुवनः ॥ १५५ ॥
 वेदपर्वतशिरस्स्थितं पदं वेद यत्तव रमानिघे जनः ।
 वेदनाभिरनुपप्लुतस्सुभं वेद सोऽत्र य परत्र याभिलम् ॥ १५६ ॥
 छत्थमाश्रितजनावनप्रियं देवदेवमनघं ध्यानिधिम् ।
 श्रीनिवासमिड वीरराघवो दृष्टतोद्यमलतीप्सयाऽऽश्रितः ॥ १५७ ॥
 उपनिषद्भिरुदीरितमादराद्दुदयतामुपभृङ्गलवर्णितम् ।
 सुरमलर्षिमुपस्तुतमद्भुतं मनसि सिङ्गमडीधरणां मलः ॥ १५८ ॥
 किमिड नः कथया भवितान्यया त्वनयकल्पितया कथयानया ।
 अवडितं भव वेङ्कटभूधरे तव डितं निडितं मडितं मनः ॥ १५९ ॥
 प्रणतलोडपरायणमानसं प्रणमत प्रणयेन परायणम् ।
 निभिलवेदगवेषितमद्भुतं वृषमडीधरदीप्तमिदं मलः ॥ १६० ॥
 निभिलतापनिर्बर्णयुञ्जुना नियमितस्वक्युग्मविभूतिना ।
 श्रितरमः करुणासलयारिणा द्दिशति वीक्षितकेन स नस्सुभम् ॥ १६१ ॥
 सकललंससमाश्रयणीयतां सकललंसमिदं मणिनूपुरैः ।
 सपदि नः प्रतिपाद्यतीव ते कमलकान्ति पदं कमलापते ॥ १६२ ॥
 डितकृते कृपयेड मडीतले मडितमञ्जनशैलमधिश्रितम् ।
 अनघमद्भुतमङ्गलविग्रहं कमपि यामि गतिं कमलानिधिम् ॥ १६३ ॥
 आश्चर्यभूतनिरपायदयामयीभि-
 रार्द्राकृताभिलवृषाधयलस्थलाभिः ।
 बद्धादराऽऽडितनिमञ्जनपावनीभि-
 र्धारामिराड्यमवनीधरमाश्रितोऽस्मि ॥ १६४ ॥
 अभितो विशोभिगिरिकृटशेम्पर-
 द्रुमशृङ्गतुङ्गततरशाभिकोज्ज्वलैः ।
 अधिनीरजातललितैरनोकडै-
 र्दृदि पापनाशशुभतीर्थमस्तु नः ॥ १६५ ॥

धृतस्ततो भिन्ननिजप्रसारया

प्रभूतपापक्षयवारिधारया ।

अदभ्रवेगोत्थकषाडडिताभ्रया

मनश्शरीरञ्च ममास्तु शोधितम् ॥ १६६ ॥

आकाशगं गामपि सम्प्रविष्टं

आकाशगङ्गासलिलं मडान्तः ।

श्रेय प्रदं संविनियोजयन्तो

भजन्ति लक्ष्मीश भवत्प्रियत्वम् ॥ १६७ ॥

सडस्रसूर्योर्ज्ज्वलदिव्यतेजस-

स्सरोजवासासडधर्मयारिणः ।

सुभ्रैस्सुशीतैर्दरितैः प्रभाभरैः

वनं मुद्दे तद धनपत्रत्रितम् ॥ १६८ ॥

वने निवासोऽध्यवनेन श्रुविता

जनेष्वसङ्गिर्जनतापडारिता ।

धने स्थितिस्त्वय्यधनाशशीलता

त्वदद्रिनीनेषु डरे जनेरिताः ॥ १६९ ॥

डरे गिरेरस्य छि सर्वतोभुभ-

प्रदानशुद्धान्तरभावशोभिताः ।

निवासिनोऽन्ते स्वयमात्तगौरवा

भवन्ति मान्या मुष्टिरा भवत्पदे ॥ १७० ॥

न श्रधा न मतिः न शक्तिरथ मे किं स्याददृष्टं शुभम्

धूर्तानां मम यास्ति का ञ्जलु भिदा वेषः प्रजामोडनः ।

डे शेषायलशेभरेश्वर रमानाथ प्रभो शाश्वत

ज्ञानानन्दविभूतिनायक नय त्वं मां स्वयं सत्पथम् ॥ १७१ ॥

अन्तर्मे न छि मात्रयापि भवति प्रेम श्रियः प्रेयसि

स्वामिन्यद्भुतनिस्समाधिकगुणग्रामे शुभालम्बने ।

कामोऽथापि भवद्विलोकनविधौ कामैकवश्यस्य मे

बाष्परवेदसगद्गदस्वरमुभप्राप्त्यै कथं युजयते ॥ १७२ ॥

भक्ताः केचन पावितन्निजगतस्त्वय्येव् पातिप्रती

बिभ्राणास्तव पादपद्मनतये शैलं समायान्ति ये ।

तादृक्षाः मयि नित्यदृष्टदृष्टये नाथ प्रभो नीरद-

श्याम श्रीधर वीक्षाणं सकलाणं याये क्षिपन्तु स्वयम् ॥ १७३ ॥

कामार्तन्न कथं मनो मम उरे यन्नाम नाशीमयीं

डा कष्टं प्रतिमामपीक्षाणपदं प्राप्तां जडात्येव न ।

कल्याणे कमनीय उज्ज्वलतमे कालाम्बुदश्यामणे

काङ्क्षाकरुपतरी वृषायलमणौ कुर्यात्कटैतां रतिम् ॥ १७४ ॥

भाग्यं भूरि वृषायवेश कलये स्त्रीजन्मछेतुं यतः ।

तारुण्योज्ज्वल तोयवाडसुभगे त्वय्यस्तु लीनं मनः ।

येतत्साम्प्रतमम्बुजेक्ष्ण यथा गोप्योऽपि कृष्णे त्वयि

प्रेमोद्गारकषायिकोमलदृष्टौ नैवं मुनीन्द्रा यतः ॥ १७५ ॥

आचार्यैरुपदिष्टमस्ति सुदृढं सञ्चित्तित्य स्वयं

नातो बाह्यकुदृष्टिमोहनवशं मन्ये मनो यास्यति ।

येवन्त्वेपि यदञ्जनाद्रिशिष्यप्रद्योत लक्ष्मीनिधे

त्वद्रूपानुभवस्थमस्ति न मनः पापिष्ठमेतत्ततः ॥ १७६ ॥

आगत्यान्तरवेक्षणाय भवतश्चित्तं न यत्तं भव

प्रस्थाने कृपया बलिश्च मनुते प्राप्ते समायात्विति ।

ईदृक्तन्नि मलाघमेतदनघं त्वाञ्चेत् द्रिदृक्षेत जा-

त्वेतद्भ्रष्टशैलनाथ भगवन् प्रत्यूहितं मा कुरु ॥ १७७ ॥

त्वामेष प्राणतोऽस्मि ते परिजानान् येऽन्ये त्वदीयाश्च तान्

मा मे जातु मनः कुधा कलुषितं भूयाद्दृषाद्ग्रीश्वर ।

सख्यं सर्वमडो विचिन्त्य बडुना यज्जन्मना स्वार्जितम्

क्षोभः किन्तु मलागसे पुनरतश्शान्तोऽस्मि वीक्षस्व माम् ॥ १७८ ॥

बुध्या यानि कृतानि सम्प्रति कथं पापानि तानि प्रभो

न स्मर्यन्त एडाञ्जनेश्वर मनो धूर्तं मदीयं ध्रुवम् ।

स्थातव्यन्तु यथा तथा न भवितुं यत्नो भवन्तं पुन-

स्माक्षेपं स्मरयामि सर्वसमतां लक्ष्या सड त्वं डस ॥ १७९ ॥

दूरेऽपोडय दृष्टृतानि कृपया पुण्यानि येत्सन्ति मे

तानि श्रीश बलात्समूडय मयि प्रेम स्वय पोषय ।

डे गोपीजनबान्धव प्रणिपताम्यन्या गतिर्नास्ति मे

तत् त्वं तत्त्वमनुत्तमं तव पदद्वन्द्वं सुषुं दर्शय ॥ १८० ॥

आजत्पीतसुवर्णचित्रवसनं काञ्चीकृतालङ्कियं
 सालग्रामसुवर्णरत्नकुसुमप्रण्यातमाल्याञ्चितम् ।
 कान्तं ते धनसारपुण्ड्रललितस्मेरारविन्दोल्लस-
 द्भङ्गं दिव्यकिरीटमञ्जनपते रूपां स्वयं दर्शय ॥ १८१ ॥

विरक्तगृहस्थप्रार्थना

श्रीमानेष वृषायलेन्द्रशिखरप्रान्तप्रदीपायित-
 स्वैरव्यक्तसामस्तमङ्गलनिधिश्रीमूर्तिराधित्सताम् ।
 पद्मापादपयोजयुग्मविगललक्षापटेशोज्ज्वल-
 न्मन्दस्थन्दिमरन्दमेदुरमडोरस्को विरक्तिं मम ॥ १८२ ॥

कृत्याकृत्यविवेकदुर्विधमडानर्थोपनद्धोन्मद-
 प्राज्ञान्मन्यकरत्यजदरदृढप्रोन्मायि मन्मानसम् ।
 तन्मे सम्प्रति तं प्रति प्रणतयस्सन्तु प्रियो यश्चिश्चयः
 प्रेमाद्रं प्रणिधापयेन्मन एदं कामञ्च निर्यापयेत् ॥ १८३ ॥

शृङ्गे शेषभुङ्गापुङ्गवगिरेस्तुङ्गे परं मङ्गलं
 शृङ्गारं तमनङ्गामङ्गविधये सोऽहं शरण्यं गतः ।
 यो लक्ष्मीभुजपद्मलम्बितमडामोदानघापाङ्गित-
 श्रेणीभृङ्गापरम्परास्वरसमस्वाङ्गिश्रितस्वागतः ॥ १८४ ॥

यत्पल्वाश्रममद्वितीयमनघं तत् सद्वितीयं श्रियः
 प्रेयः प्राप्तमिदं द्वितीयमिह मे धर्मः परं वर्धताम् ।
 मा भूदञ्जनशैलशोभर उरे त्वत्पादपङ्कज-
 प्राप्तस्यास्य कदापि कामकदनस्वल्यप्रसङ्गोऽपि मे ॥ १८५ ॥

शुभौपासनवैश्वदेवविधिना पूर्वं परञ्चाश्रमं
 प्रत्यप्यन्नसमर्पणेन सुखितां वृत्तिं सुभं प्रेषतः ।
 श्रीमन्ञ्जनशैलशृङ्गाविलसत्सन्तान सङ्कल्पय
 स्वेनैव स्वकङ्कित्वविभवस्थैर्यै सयूथस्य मे ॥ १८६ ॥

त्वामेवानुभवन्निरन्तरमहं त्वत्पाददास्यप्रियः
 त्वत्प्रीत्यै नियतं विधाय विधिवत्सर्वं गृहस्थोचितम् ।

कामोद्गमकदर्थनानि कमलाकान्त प्रभावेण ते
 दूरीकृत्य कृतार्थयेयमनिशं दीनं मदीयञ्च माम् ॥ १८७ ॥
 यस्तु प्राथमिकाश्रमस्स भगवन् क्षिप्रं व्यतीयाय मे
 वानप्रस्थं धृतीदमद्य जगति प्राप्तं भृशादर्शनम् ।
 संन्यासस्तु गृहस्थधर्मवलनव्याक्षिप्तमनैजस्थितिः
 तद्गार्हस्थ्यमिदं विधत्स्व नियतं धर्म्यं प्रियं ते मम ॥ १८८ ॥
 एत्थं वेङ्कटशैलशोभरपदाभ्भोजद्रव्यैकप्रियः
 कन्दर्पोद्भूतदृष्टधूननकृते देवं तमेव श्रयन् ।
 धर्म्यं वर्त्मनि वीरराघवकविर्वाञ्छन् शुभं वर्तनं
 ततः प्रार्थितवानथास्य पठिताप्यस्त्वेतदीक्षापदम् ॥ १८९ ॥

अधमर्णप्रार्थना

श्रीकान्त श्रितसर्वलोकशरण श्रेयोनिधे शाश्वत
 स्वाधीनाम्बिल शान्त वत्सल शुभप्रज्ञानशक्त्युज्ज्वल ।
 देवाधीश वृषायलेश्वर दृढं त्वत्पादपद्मप्रियः
 त्वद्भृत्यस्तव किङ्करोऽस्मि किमिति प्रामोऽस्मि कष्टां दशाम् ॥ १९० ॥
 वेदो मानमशेषतस्स भगवांस्त्वं दैवतं केशवः
 मान्याः व्यासपराशरादिभुनयो निष्कम्पनिर्धारकाः ।
 सत्येवं वृषशैलशोभर कथं त्वत्पादपद्मद्रव्यीम्
 आश्रित्यापि जनोऽयमित्थमधुना कष्टस्य काष्टां गतः ॥ १९१ ॥
 उद्दिश्याद्दग्निमुद्धार ते यद्वि भवेदेकोऽभिनीतोऽञ्जलिः
 केनाप्यभ्युत कृत्स्नमस्य वृजिनं मुष्णासि पुष्णासि शम् ।
 तत्तादृक्प्रथपद्मवासरसिकालङ्कारवक्षस्स्थल
 प्राज्ञैरित्थमुदीरितोऽसि तद्विदं काले त्वया स्मर्यताम् ॥ १९२ ॥
 कालोऽयं कलिरत्र कल्पितमभूज्जन्म त्वयेदं तु नः
 तस्मादस्मद्विहास्ति कर्म नतरां भूयः प्रतीक्ष्यं त्वया ।
 कामं भोक्षपथस्स मास्तु सकलं त्वन्यत्तदेकोद्भवं
 तत्किं नामनि वेङ्कटेश कृषितोऽप्येवं न सन्तुष्यसि ॥ १९३ ॥
 नाडं संसृतिसागरान्तरमडावर्तल्लभं प्रार्थये

नो वा त्वामपलाय दभ्रयिदनुस्वादक्षाणं कामये ।
 नो वा सम्प्रति रङ्गलक्ष्माणमुनिन्यस्तात्मरक्षाभरः
 तत्तस्त्वत्यदपद्मसेवनमडानन्दञ्च याये स्वयम् ॥ १८४ ॥

श्रीमन्नञ्जनशैलशोभर उरे स्वामिन्निदं शिष्यते
 यत्ते पादपयोजसेवनमिडाऽऽदेहावसानेप्सितम् ।
 तत्तुभ्यं मयका मदीयकयुजा निर्वर्तय त्वं स्वयं
 दूरीकृत्य भयं दयाजलनिधे दौषैकराशोर्मम ॥ १८५ ॥

उत्पाद्य स्वयमुत्तमे भवतु कुले विद्यासु युक्तास्वपि
 व्यत्याद्याद्भुतदेशिकाङ्घ्रिकमलात्सम्पाद्य यत्साम्प्रतम् ।
 वात्सल्येन वृषायलेश नयतो वर्त्म स्वयं साधु माम्
 अन्ते लन्त कथं नु धोरवृञ्जिनारण्ये विसर्गे मतिः ॥ १८६ ॥

स्थातुं युक्तमसंशयं समधिया मानावमानद्भये
 नैवाथापि निदेशलङ्घनकृतं सख्यं सतां गर्हाणाम् ।
 आज्ञापालनतत्परस्य यद्वि मे कामो न सङ्कल्यते
 पद्माकान्त सुपुत्रडानिविडितश्शोको भवन्तं दडेत् ॥ १८७ ॥

डा डा लन्त मुकुन्द डस्यति कदा चिन्ताज्वरो मानसं
 सर्वोप्येष वृथैव याति समयो दास्येऽपि तिष्ठासतः ।
 आकर्षन्ति यथायथं न य परीडारे मनाङ् प्राभवं
 नाथ त्वां शरणां गतस्य ऋणिता श्रीकान्त नैवोचिता ॥ १८८ ॥

अद्य श्रस्तदनन्तरे द्विवस एत्येवं मृषाभाषितैः
 अथापि क्षिणमुत्तमार्णनिवलं नित्यं उरे वञ्चयन् ।
 सर्वं नारकमञ्जनाद्भिषिभरालङ्कार येत्प्राप्नुयां
 त्वत्कीर्तिर्मम दास्यवृत्तिरपि डा नूनं लयं यास्यतः ॥ १८९ ॥

श्रीमन्नीदृशसाधुवर्त्मनयनप्राप्तं यशस्ते स्थिरं
 कर्तुं किञ्च ममापि जन्म सकृलीकर्तुं व्यवस्थन्निह ।
 दासे देव दयातरङ्गितशुभापाङ्गाल्पविक्षेपतः
 क्षिप्रं सर्वमृणां विधूय मम देख्यत्यन्तदास्यं त्वयि ॥ २०० ॥

एत्थं वेङ्कटशैलशङ्गनिलयं सर्वार्थविश्राणनं
 श्रीमन्तं उरिचन्दनं कुलधनं देवं परं संश्रयन् ।
 प्रेमोद्गारकषायितेन मनसा कैडुर्यविघ्नक्षयं

काङ्क्षन्नस्तुत वीरराघवकविः क्षेमाय देवोऽस्तु सः ॥ २०१ ॥

पाणिमुद्रास्तवः

पार्थ पुरा प्राणयतः पुरतो निषाद्य

पद्यं यद्दुत्तमरुडस्थमसावगासीः ।

संसेव्य वेङ्कटपतेऽत्र तदर्थं दर्शि

उस्तेऽङ्गितं तव किमप्यभिधित्सुरस्मि ॥ २०२ ॥

वायामगोचरमनन्त पदाब्जयोस्ते

वेदेषु वैभवमशक्ततमेषु वङ्गुम् ।

का नाम मादृशमडाजडुष्टवायाम्

कार्ये वृषायलपतेऽत्र कथा प्रवृत्तौ ॥ २०३ ॥

आशावशेन बहुधा विरयथ्य कर्मा-

प्याशाधिपा मकलेषु मतऽगजेषु ।

न्यस्तासना एत पतन्ति जनाः क्वं तत्

नित्यं लभध्वमिति वक्षि करेण किं त्वम् ॥ २०४ ॥

दिव्यस्समस्त्यङ्गतकस्तमसः परस्ता-

दन्यस्स कश्चिदिति किन्नु मुधाऽभिमत्या ।

भक्तैः प्रपत्तृभिरपि त्वपुनर्गतीदं

प्राप्यं परम् पदमिति प्राणयिन् ब्रवीषि ॥ २०५ ॥

क्षेत्रं मलिष्ठमिदमादिवराडदेव

कारुण्यकन्लकटाक्षविनष्टकष्टम् ।

दत्ते त्रिवर्गभपवर्गमपील तस्मात् ।

वस्तव्यमित्युपादिशस्युचितं रमेश ॥ २०६ ॥

आरुण्य सम तव सेवनकाङ्क्षयाऽद्रीन्

आगच्छतः करुणया कमलेश पश्यन् ।

अत्रैव तिष्ठत मद्दम्भुतदिव्यरूप-

दृष्टिप्रनष्टदुरिता एति किं ब्रवीषि ॥ २०७ ॥

काकासुरेण कृतघोरविशेषितेन

काले जगत्रयपरिभ्रमाणं विधाय ।

यस्मिन्पदे निपतितं शारणार्थिना प्राङ्
 अेतत्तदाश्रयत श्रीघ्नमिति ब्रवीषि ॥ २०८ ॥
 सन्ति प्रलोभनपराः क्लमल्पमेव
 दक्षाः प्रदातुमधरोत्तरमाशु देवाः ।
 सर्वत्र तत्र भविनां न सुभावाकाशः
 तन्मे पदं शरणमाश्रयतेति वक्षि ॥ २०९ ॥
 ये नाम केचन भवादृशवाञ्छितार्थ-
 द्योऽप्रभावभरिताः प्रथितास्त्रिलोक्याम् ।
 तोष्येतद्दृष्टिसरसीरुडपूजनेन
 प्राभाः प्रभुत्वमिति किन्तु हरि ब्रवीषि ॥ २१० ॥
 कामं भवेद्विधिधनधरपूरुषार्थ-
 लिप्साकुलं परवशं ललितं मनो वः ।
 तत्तादृशं सकलमध्यधिकं लभेध्व-
 मेतत्पदाभ्युजमुपाय एति ब्रवीषि ॥ २१० ॥
 अर्थं क्लं सकलमध्यचिरेण दातुम्
 अर्थाभिमानमुपगतोऽस्मि द्यैकगुणाम् ।
 कर्तव्यमध्यतिलघु प्रणिपातगुण-
 मेतत्पदाभ्युज एति देव छितं ब्रवीषि ॥ २११ ॥
 व्याजेन केनचिदशेषमपीश्वर त्व-
 मानाध्य लोकमनुकम्पिकटाक्षितस्सन् ।
 अन्यद्विमुञ्च्यत् क्लं सकलं क्लं वः
 पादाभ्युजमेव मम नित्यमिति ब्रवीषि ॥ २१२ ॥
 देवी दयेव दयिता लृष्टयं श्रिता सा
 नित्याश्च केचन शुभायुधभूषणार्थैः ।
 गुणैर्यथोचितमवाममदृग्गणागाः
 तद्गः कृते पदमिदन्विति वक्षि सद्भ्यः ॥ २१३ ॥
 मा नाम भूद्भयमुपाश्रयतां मनाग-
 ध्यह्नाय ते स्वयमिदं मम पादपद्मम् ।
 यै वो भयानकमताः मम उेतिभीताः
 प्राप्स्यन्ति श्रुवितुमिति प्रथयस्यन्त ॥ २१४ ॥

कामैकभोगविवशांस्त्रिदशानुपेत्य

तेषां पशुभवितुमिच्छथ उन्त कस्मात् ।

तस्माद्भ्रं विविधसञ्चरणार्द्धभूमा-

वत्रैव वस्तुमिति बोधयसि प्रभो त्वम् ॥ २१५ ॥

आराधनेषु विविधेष्वधिवेदमुक्ते-

ध्वेतत्पदाञ्जयजनं परमस्ति सन्तः ।

आराधनं परतरन्त्विदमाश्रिताना-

मित्यादरेण वृषशैलमणो ब्रवीषि ॥ २१६ ॥

शेषा विभूतिरियतीदमुपर्यसौ मे

नित्या त्रिपादिति करेण परेण योज्ज्या ।

भम्भ्रम्यमाणमिड भव्यजगन्मय त्वं

लोकं निनीषुस्वलोकयसे पदं ते ॥ २१७ ॥

अत्युच्छ्रितः परित शेष धराधरेन्द्रः

पादेन पश्यत भयैवमधःकृतोऽत्र ।

धत्थं मवद्भृञ्जिनराशिमधो विदध्या-

मातः पदं प्रणामतेति वदस्थनन्त ॥ २१८ ॥

गृह्णन्ति येऽत्र कुसुमानि कृतेषु साक्षा-

दभ्यर्थनेषु यरणौरमराः भ्रान्तः ।

क्षिप्तानि तेत्विड वडन्ति शिरोभिरेता-

न्यर्थ्यं पदं तद्विदमित्यधिदेव वक्षि ॥ २१९ ॥

त्रैविक्रमश्चरण शेष जगद्व्यघात्प्राक्

वञ्जातपत्रमुष्यिह्विशिशिशोभम् ।

शेकातपत्रवडवज्जधरादिभा-

लिप्सा यद्वि प्रणामतेति वदस्थनन्त ॥ २२० ॥

स्थानात्सुदूरमवतीर्णवतस्ततस्ते

जङ्घान्तपादयुगलश्रमयापनाय ।

भक्तान्नियोजयसि यस्य तवाद्भुतस्य

प्रेक्षालवप्रशमितश्रम शेष लोकः ॥ २२१ ॥

भक्तप्रजं वृषगिरीन्द्र विमोहनं त्वां

स्त्रीभावात्स्त्वनुबुभूषुमनुग्रहीतुम् ।
 प्राञ्जमैशिलीपरिणयात्कृतगौतमस्त्री-
 रुपं दृषधमल लम्भयसेऽङ्घ्रिरेणुम् ॥ २२२ ॥
 सा पादुकापि पदपङ्कजधारनात्प्राङ्
 साकेतराजपदमुत्तममध्यतिष्ठत् ।
 तस्माद्विदं शिरसि धारयतां करस्थः
 क्षेमस्सयोग एति वक्षि वृषाचलेन्द्र ॥ २२३ ॥
 महिष्यशाभयरौकपरायणत्वा
 श्छाप्तेति वीक्ष्य यरणेत्यपि य प्रसिद्धिम् ।
 वेदस्स मां गिरिवपुर्वलतीड लक्ष्ये-
 त्येवं सुपर्णगिरिशृङ्गमणो ब्रवीषि ॥ २२४ ॥
 सत्यादिलोडनिलयांस्तव सेवनार्थे
 वैकुण्ठलोडगामनोद्यमिनस्सुरान्त्वम् ।
 अत्रागतोऽस्मि वृषशैल एति ब्रवाणो
 वित्रासितासुर समाह्वयसीति मन्ये ॥ २२५ ॥
 ज्ञानात्मके य भुवने जलधेश्च मध्ये
 मान्येषु ते निगमराजशिरस्सु नित्यम् ।
 तुल्यम् श्रियःकमन निस्स्वपरार्थबुद्धि-
 ष्वप्याविभातमुपदर्शयसेऽघ्नपद्मम् ॥ २२६ ॥
 संसारवारिधिरयं भवतामगाधो
 ज्ज्घामितं जलमिवास्ति सुभेन लन्ध्यः ।
 मत्पादपद्मयुगलप्रणिपातमात्रा-
 दित्यादरेण वदसीव वृषाद्रिनाथ ॥ २२७ ॥
 अेवंविधानि विविधानि विबोधयंस्त्वं
 विश्वं जन् निजपदाभ्युजसेवनेन ।
 धन्यं तनोषि द्यया वृषशैलशृङ्गे
 नित्यं स्थितोऽत्र निरपायरमानिवास ॥ २२८ ॥
 एति पाणिमुद्रास्तवः

नाथ श्रियो नगिनसुन्दरमाश्रयंस्ते

पादं पवित्रमपनीतसमस्तभेदः ।

सार्वभ्यसकलाद्भुतशेषवृत्ति-

धन्यो भुभूषति दयाम्बुनिधे ममाऽऽत्मा ॥ २२९ ॥

नाथस्स अेष नरकच्छिद्यपारशक्ति-

र्नाकस्य पृष्ठ एव नः प्रकटे प्रकृष्टे ।

नारायणायल एल स्वयमावरात्मा

भूमा रमासुदयरः स्वगुणैस्समिन्धे ॥ २३० ॥

अेष श्रिया सल उरिशशुभदिव्यमूर्ति-

श्रेयो जनस्य सकलस्य विधित्सुरस्मिन् ।

शेषायले जयति वेङ्कटनाथनामा

किं भो जनास्तदितरत्र भजध्वमेनम् ॥ २३१ ॥

ये नाम केचन रमेश समेश कर्म-

वैचित्र्यतः कलितभाष्यकुट्टिपक्षाः ।

तेपि त्वदीयमनघं विभवं समीक्ष्य

वश्या भवन्ति तव कस्सदृशस्ततोऽस्तु ॥ २३२ ॥

त्वामद्धितीयमपिलाश्रुतयो गृणन्ति

श्रीमन् सदैव रमयापि य सद्धितीयम् ।

त्वद्भूमदर्शनसुभाम्बुनिधौ निमग्नाः

नैवान्यदम्बुजविलोचन लोकायन्ति ॥ २३३ ॥

डा डा किमेतदधरोत्तरमध लोक-

स्सञ्चेष्टमान एति सात्त्विकसङ्घवाहः ।

सर्वज्ञ भावि परिशीलयतः कलौ ते

साधुत्वबुध्दिरिड येत न रमेश भीर्मे ॥ २३४ ॥

शक्तिस्तवास्त्यनवधिर्लि यथा तथैव

श्रीकान्त सन्त्यनवधीनि ममप्यधानि ।

सर्वाधिकस्य तव साम्यमिदं न युक्तं

तत्त्वं विचिन्त्य दययोचितमत्र कुर्याः ॥ २३५ ॥

आमञ्जनूपुरमडामकुटं भवन्तम्

आस्थापरेण मनसा च दृशा विलोक्य ।

आनन्दसागरनिमज्जनभाग्यधन्याः

मान्याः श्रियः कमन सन्तु मयि प्रसन्नाः ॥ २३६ ॥

सा सर्वलोकजननी सकलार्तिहन्त्री

सामादितिस्त्वयि दयामभिवर्धयन्ती

त्वय्येकतामुपगता लसतीह यैषा

त्वग्य श्रियो निलय नशशरणं भवेतम् ॥ २३७ ॥

सर्वान्तरात्मभवनं सकलेषु तुल्यां

वृत्तिं सदैव रमयापि च साङ्ख्ये ते ।

नारायणायलनिवासरताभियुक्ताः

सम्यक्त्वित्वाय्य सममेव भवन्तमाहुः ॥ २३८ ॥

तद्भ्राम दिव्यमनघं तपसाप्यगम्यं

सङ्कुल्यितं हि भवता न ममात्र षेदः ।

यत् त्वां तथैव रमयाद्य वृषद्विशङ्क्ये

पश्यामि सादरमशेषसमन्वितोऽहम् ॥ २३९ ॥

आसेतुबन्धुलिमशैलमनन्तमेदाः

लोका भवन्तमनपायदयानिधानम् ।

आनम्रवाञ्छितविधानपरावतार-

माराधयन्ति रमया सङ्खितं स्वशक्या ॥ २४० ॥

अम्भोजनेत्रमपलाय रमासलायं

कुं भो जनाः भजथ हन्त वृथा विमुग्धाः ।

सर्वेष्टदस्सकलदेवपतिस्स ओष

शेषायले विहरतीह हि वो हिताय ॥ २४१ ॥

विश्वस्य याचतु कुलं तद्विडेति बुध्या

विश्वस्य विश्वमिहलोककुलं दृढानः ।

त्वल्लब्धभूतिविधिशम्भुमुमान्यदेव-

सेवारतिं शमयसीव वृषाद्रिवासिन् ॥ २४२ ॥

वैकुण्ठतो वृषगिरिं स्वयमभ्युत त्वाम्

आनीय तेऽङ्घ्रियुगामाश्रयितुं जनौघम् ।

या प्रेरयत्यथ एतोप्यवतीर्य तस्याः

प्रीत्यै श्रियो मयि निघेडि द्यार्द्रदृष्टिम् ॥ २४३ ॥

दिव्ये प्लवे विविधवैद्युतदीपरत्न-

भव्ये भवन्तमिड सम्प्रति पुञ्जशियाम् ।

श्रीशैलनाथ सखितं रमया य भूम्या

दासस्सभीक्ष्य य विनस्य य धन्य औषः ॥ २४४ ॥

सुस्निग्धवृत्तरुचिरस्कृटिकावदात-

स्थूलोपशोभिनि विशित्रविमानमान्ये ।

विभ्राजमानशुभवैद्युतदीपङ्क्तौ

स्वज्योतिषा प्लव एडाऽद्रिपते विभासि ॥ २४५ ॥

श्रीमन् वृषायलवराज्यलवल्लभ त्वा-

माश्रित्य सन्ततभवत्पदपद्मसक्तः ।

पापादपायनिययान्निरयाय्य सम्य-

गात्मानमात्मजनमध्यवितुं प्रयाये ॥ २४६ ॥

सर्वज्ञ ते न विदितं किमिदं मनो गे

सर्वेषु शक्त न कुतस्स्तवने नियोज्ये ।

मुक्तादिनेव किमितोऽस्ति मया कुलं ते

बद्धो यदस्मि भगवन् स परस्समाधिः ॥ २४७ ॥

आशावशाद्भृषगिरीश तथानुवृष्यात्

अज्ञातशक्तिरलमीडितुमध्यवस्यन् ।

अन्यत्र कालमपिलं सरसं क्षिपन् यत्

त्वां प्रस्मरामि तद्विदं भगवन् क्षमस्व ॥ २४८ ॥

गीतोपदेशनिरतः पवनात्मजात-

केतोः पृथातनुभुवो रण्णदेशमध्ये ।

व्याभ्याङ्कुशोभिकरपद्मलसस नूनं

गोविन्दराज एड वेङ्कटवल्लभ त्वम् ॥ २४९ ॥

त्वय्येव मे मतिरियं नियता विभातु

त्वत्पादपङ्कजधनेन य धन्यता स्यात् ।

त्वत्सुन्दराङ्गपरिशिन्तनलब्धभूमा

त्वत्किङ्करः कमललोचन वर्तिषीय ॥ २५० ॥

श्रीवेङ्कटाद्रिसदृशं न छि किञ्चिदस्ति

श्रीवेङ्कटेशसदृशो न य जातु कश्चित् ।

तत्पादपङ्कजपरागपवित्रितेन

देहेन तत्परिसरे सुकृती भवानि ॥ २५१ ॥

वज्रायुधादिविबुधप्रजवन्धमानं

वज्रैकभूषणविभूषितमुज्ज्वलम् त्वाम् ।

वज्रात्कठोरतरमप्यतिमूर्ध्निचित्त-

माशु द्रवं रथयितुं प्रभुमाश्रितोऽस्मि ॥ २५२ ॥

किं नाम चिन्तयसि दासजने न जाने

देहान्तकालपरमावधि कार्यमत्र ।

शास्त्रश्रमेण विकलः कुत एव भक्तः

प्रत्यक्षितं स्वपरम्भावि कुतस्तरां स्यात् ॥ २५३ ॥

आलोडितानि निषिलान्यपि वैस्तु शास्त्रा-

ण्याचार्यतल्लजमुषैरवधारितं त्वाम् ।

नारायण श्रितवृषायलतुङ्गशृङ्गं

नाथं नमामि नलिनाक्षमुदारमाढ्यम् ॥ २५४ ॥

पादारविन्दयुगले भलवन्मनो मे

निक्षिप्तमच्युत निरस्तसमस्तदोषे ।

तत्रैव मञ्जुलमनोदरदिव्यरुडम-

मञ्जुरशोभिनि मधुस्वदनं विधत्ते ॥ २५५ ॥

नाथ श्रियो नयनयोर्युगलं मदीयं

निश्शेषमङ्गलनिधिं निधिमाश्रितानाम् ।

आपादयूऽमनुभूय भवन्तमेति

साडस्रनेत्रमुभसेवित नैव तृप्तिम् ॥ २५६ ॥

रौकमेण भव्यमडसा मकुटेन मान्यं

यडेण ते कमललोचन कम्बुना य ।

नित्यं श्रिया विडितशोभलुजान्तरालं

रूपं प्रभो वृषगिरीश विभातु चित्ते ॥ २५७ ॥

सा मे समस्तजगतीभमाज्यभूमा

कामातिशायिकमनीयगुणाभिरामा ।
श्यामा रमारमण द्रिव्यसुवर्णदामा
क्षेमाय मूर्तिरियमस्तु वृषाद्रिधामा ॥ २५८ ॥

सिंहायलेश्वर दिशो विदिशश्च देव-
सिंहं समाश्रयितुमेत्य जना भवन्तम् ।
सिंहाद्भयादिव भृगैर्वृञ्जिर्निर्विमुक्ताः
सिंहासनेषु मडितेषु सुषुं जयन्ति ॥ २५९ ॥

नागा छि रत्नशिरसोऽर्धपरायणास्ते
नागेशपर्वतनिवास तथाऽवनिस्थाः ।
धर्म रता द्रिविभवा अपि कायमग्राः
त्रैवर्गिकेतरदिमां गमय त्रिलोकीम् ॥ २६० ॥

मध्येऽवनेरिड तथा पयसां निधाने
व्योमन्यपेततमसि स्फुटरश्मिभिम्भे ।
नित्यं विभान्तमनघं मरुतामधीशं
त्वां सर्वभूतनिलयं कलयेऽञ्जनेश ॥ २६१ ॥

वेङ्कटमडीप्रवरशेभरमिड त्वां
याचति यदेष षट्मस्ति न न युक्तम् ।
दीन षड निर्गातिरलब्धकृल अेष
त्वं तु विभुरदृभुतमडागुणानिधिश्च ॥ २६२ ॥

वेङ्कटाधीश ते वैभवं किंविधं
केन वा शक्यते ज्ञातुमत्यद्भुतम् ।
क्षेमभाजं जनं मां भवान् भूयसा
वीक्षितेन स्वयं देव नित्यं कुरु ॥ २६३ ॥

ध्यासिन्धुः श्रीमान् दलितनिम्बिलारातिरधिकं
श्रियं नः पुष्पान् यशशरणमसि कृत्स्नस्य जगतः ।
प्रभुत्वं सौलभ्यं परमपुरुषत्वं तव हरे
कदा वा को वा स्याद्द्रष्टुमिड शक्तः कियदपि ॥ २६४ ॥

असामान्यं मान्यं ह्यतिवचनसौलभ्यमधुरं
प्रभुत्वं श्लाघन्ते परमपुरुष भ्रामनिरताः ।
अलीकस्तोत्राणामविषयमनन्ताद्भुतगुणं

तद्वेकस्थानं त्वां वृषगिरिपते यामि शरणां ॥ २६५ ॥

अस्माद्दृशामयमनारतदुष्कृतानाम्

अव्याजवत्सलतया शमिताञ्जनस्सन् ।

शेषायवेश भगवन् भवसिन्धुपोतः

पारे परत्र तनुषे परमं य साम्यम् ॥ २६६ ॥

प्रपद्येऽहं सद्यः पद्युगामविद्यैकनिलयो

निषधा दौषाणां निरवधिगुणग्राममनघम् ।

भृगेन्द्रक्षोणिभृन्मडितशिभरोधानविद्धति-

प्रियश्रीवैवश्यक्षतद्वृरितदृष्टेस्तव उरे ॥ २६७ ॥

सूरीन्द्रा अपि नाथयामुनमुनिश्रीपूर्वाराभानुज-

श्रुत्यन्तार्थमुभास्तथा मम गुरुस्त्रय्यन्तराभानुजः ।

शिष्यस्तस्य य रङ्गलक्ष्मणामुनिर्य श्रीनिधिं संश्रिताः

सोऽयं सर्वगुरुस्तुतोऽस्तु नियतं श्रेयःप्रदो नः प्रभुः ॥ २६७ ॥

यदायत्तं विश्वं यदुपरि न किञ्चित् यत षट्

निलीनं यत्रेहं यद्विदमिति याम्नायविदितम् ।

भजे तन्निर्दोषं निरवधिकनिरस्युष्यविभवं

प्रभुद्वैराराध्यं प्रपदनवशं श्रीश्रियमिह ॥ २६८ ॥

मनो मे मा किञ्चन्मधुमथन मूद्रातु मदनो

भृते वाऽन्यस्मिन् वा मम भवतु मा रक्षकमतिः ।

अशेषेशे शेषायलनिलयिनि श्रीपरिबृढे

मुकुन्दे भावो मे भवतु मुनिलोडैकसुगमः ॥ २६९ ॥

महत्यानन्देऽस्मिन्मडितगुणसिन्धौ स्फुरति तं

विहायायं लोकः किमिति विषये उन्त सजति ।

क्षुधश्चोदन्यायाः प्रशमनमिमं ध्यायत जनाः

शरीरे ञ्जोर्दोऽस्मिन्नह्नि भवति तातो न जननी ॥ २७० ॥

त्वयि सति भगराजक्षमाधराधीश लक्ष्मी-

परीबृढ सकलत्रः क्षेममातन्वति द्राङ् ।

किमिति कलयतीहं मानसं त्वद्विभिन्नं

भवसि य परमस्त्वं प्रापकस्सन् हृलञ्च ॥ २७१ ॥

नियन्त्रा व्याप्तं यन्निभिलमपि लोकेषु भवता

तदेष स्वाच्छन्दं विजडद्विडं ज्जुवो नियतधीः ।

उपेक्ष्यैतद्भाष्यं निपुणामथ सर्वान्तरमिमं

भवन्तं भुञ्जत श्रितरम दुराशाविरडितः ॥ २७२ ॥

तत्तद्गर्वाश्रमसमुच्चितं कर्म यस्सात्त्विकस्सन्

यावज्जुवं त्वयि भगवति श्रीश भक्तो विदध्यात् ।

अर्वाचीनैर्न भवु स पुमान् लिप्यते लब्धशेष-

प्रभ्यक्षोणीघरशिभरसंवास कारुण्यतस्ते ॥ २७३ ॥

पादाभ्भोजयुगे प्रणाम्य निडितं जड्घागतं मानसं

जानुद्धन्द्ममुपेयिवत् परिगतश्रेष्ठोरु लब्ध्वा कटिम् ।

वक्षः श्रीमण्डिशोभि संश्रितमथो लोलं भुञ्जेषु क्कमा-

द्द्रत्राब्जं समवाय कृत्स्नमयिरादालम्भते श्रीपते ॥ २७४ ॥

धत्थं निस्तुलतीर्थसप्तशिभरिप्रण्यातशृङ्गाटवी-

कुञ्जैकान्तरमाविडारपरमानन्दं परं पूरुषम् ।

श्रीवत्सान्वयवीरराघवकविः कालेषु यैर्भक्तिमान्

अस्तौषीद्विड तानि सङ्कलितवान्पधानि सोऽयं स्वयम् ॥ २७५ ॥

धति तर्काण्विन पण्डितरत्नेन शिरोमण्विना उत्तमूर्ति

वीरराघवाचार्येण विरचितं श्रीपद्मावतीस्तोत्रसडितं

श्रीवेङ्कटेशस्तोत्रं सम्पूर्णम् ॥

॥ शुभमस्तु ॥

From a telugu book veNkaTeshakAvyakalApa

Encoded and proofread by Malleswara Rao Yellapragada

malleswararaoy at yahoo.com

---

shrIvenkaTeshastotram

pdf was typeset on June 29, 2023

Please send corrections to sanskrit@cheerful.com

